

ת"פ 45327/07/10 - מדינת ישראל נגד שרון שי פינוי פסולת ושירותי איכות הסביבה בע"מ, יהודה נסירזדה

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 45327-07-10 מדינת ישראל נ' שרון שי פינוי פסולת ושירותי איכות הסביבה בע"מ ואח'

בפני כבוד השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. שרון שי פינוי פסולת ושירותי איכות הסביבה בע"מ
2. יהודה נסירזדה

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עו"ד אריק בן שמחון בשם עו"ד אמיר ברק

ב"כ הנאשמים: עו"ד גיל מור

נאשם 2- בעצמו

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, בכתב אישום המייחס להם עבירות של הפעלת תחנת מעבר לפסולת ללא התשתיות והדרישות הקבועות בדן לפי סעיפים 10א ו-14 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968 יחד עם סעיפים 2(1), 2(2), 2(7) ו-2(8) לתקנות רישוי עסקים (תחנות מעבר לפסולת), התשנ"ח-1988 (להלן: "החוק" ו"התקנות" בהתאמה); אי נקיטת אמצעים דרושים למניעת בעירה וכיבוי בעירה וגרימת זיהום אוויר וריח בלתי סבירים לפי סעיפים 4 ו-11(א)(3) לחוק מניעת מפגעים, התשכ"א-1961 יחד עם סעיפים 2.3.4.5 ו-12 לתקנות מניעת מפגעים (מניעת זיהום אוויר וריח בלתי סבירים מאתרים לסילוק פסולת), התש"ן-1990. ובנוסף -

לנאשמת 1 - זיהום מים לפי סעיפים 20ב(א) ו-20כא לחוק המים, התשי"ט-1959;

ולנאשם 2 - זיהום מים לפי סעיף 20כב לחוק המים, התשי"ט-1959; הפעלת תחנת מעבר לפסולת ללא התשתיות והדרישות הקבועות בדן לפי סעיף 15 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968; אי נקיטת אמצעים דרושים למניעת בעירה וכיבוי בעירה וגרימת זיהום אוויר וריח בלתי סבירים לפי סעיף 11ג לחוק מניעת מפגעים,

עמוד 1

התשכ"א-1961; והפרעה לבעל סמכות לפי סעיף 29 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968 (שתי עבירות).

2. ב"כ המאשימה הגיש טיעוניו לעונש בכתב, מהם עולה כי בהתאם להכרעת הדין מצטיירת תמונה של זלזול קשה בחוק וב"בריונות סביבתית" שהיו דפוס פעולה של הנאשמים לאורך שמונה שנות פעילות התחנה, בין השנים 2002-2010. לכך התלוותה אף בריונות מצדו של נאשם 2.

אף ניהול הליכים קודמים כנגד הנאשם לא הניאו אותו מלשוב ולבצע עבירות אלה.

הפגיעה בערכים המוגנים הינה בזכותם של אזרחים לחיות בסביבה נקיה שאינה מסכנת את בריאותם, לחיות בסביבה נטולת מטרדים, זיהום סביבתי, ואסתטית.

כמו כן קיימת פגיעה באתרים מוסדרים ע"י האתרים הפיראטיים, בהם הם נאלצים להתחרות במבנה עלויות גבוה כיוון שקיימת באתרים המוסדרים השקעה כבדה בתשתיות למניעת הפגיעה הסביבתית, באופן העלול להביא לסגירתם של אתרים מוסדרים אלה.

קיים אינטרס ציבורי גדול בטיפול נכון בפסולת, אחרת עלולים להיגרם זיהומי מים אויר ואובדן קרקעות בהם ריכוזי פסולת גבוהים.

בנסיבות אלה, מדובר במעשים פרי תכנון מוקדם, כשהנאשמים ביצעו זאת באופן מלא כשנאשם 2 הינו הבעלים והמנהל של החברה, הנזק שנגרם ועלול היה להיגרם עניינו פגיעה במשאבי טבע באופן המסכן את בריאות הציבור.

הסיבות שהניעו את נאשם 2 לפעול הינן סיבות כלכליות גרידא, המהווה כנסיבה מחמירה, וזוהי עבריינות שיש להכות בכיסה.

מתחם העונש ההולם נע לנאשמת 1 -נע בין קנס ע"ס 250-550 אלף ₪ והתחייבות בגובה כפל קנס שיקבע.

מתחם העונש ההולם לנאשם 2- נע בין קנס ע"ס 100-250 אלף ₪ והתחייבות בגובה כפל קנס שייקבע, ותקופת מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד מע"ת.

בתוך המתחמים האמורים יש להטיל על הנאשמים ענישה ברף העליון.

ברע"פ 2844/15 - הורשעו נאשמים בהפעלת תחנת מעבר במשך 4 שנים ללא הרשעה בעבירות חמורות של זיהום מים או אוויר והושתו על הנאשם המרכזי שני חודשי מאסר בפועל קנס, על כל חברה ע"ס 330 אלף ₪, ועל כל מנהל קנס ע"ס 200,000 ₪.

בע"פ 23084-02-14 - הורשעו נאשמים בהפעלת שני אתרי פסולת פיראטיים ובזיהום אוויר. בימ"ש השלום השית על החברה קנס ע"ס 500 אלף ₪ ועל מנהל קנס ע"ס 200,000 ₪, וכן עונש מאסר בפועל של חודשיים. בערעור למחוזי הומר המאסר ל-6 חודשי עבודות שירות והקנסות נותרו על כנם.

בע"פ 28511-07-15 - הורשעו בהסדר טיעון בעבירות ניהול תחנת מעבר ללא רישיון ועבירות זיהום אוויר, הובלת פסולת, אי הקמת תשתיות נדרשות וכו' במהלך שנתיים, והוטלו על כל מנהל שלושה חודשי מאסר בעבודות שירות, קנס 100,000 ₪ כל אחד מהנאשמים שבערעור הוחמרו ל-150,000 ₪ לכל אחד מהנאשמים והוסף קנס ע"ס 220,000 ₪ על כל חברה.

בנסיבות אלה, מתבקש בימ"ש להשית על הנאשמים את הרף העליון של המתחם, לצד מאסר בעבודת שירות ומע"ת והתחייבות.

לעניין חלופי הזמן- הגשת כתב אישום היא ע"י הלשכה המשפטית, והיו חילופי ייצוג ולכן ההליכים התמשכו.

הפסיקה שהוגשה ע"י ב"כ הנאשמים אינה הולמת את מדיניות הענישה וכן מדובר בפסיקה מחוזית. לא זאת אף זאת- מדובר במקרים חמורים פחות, כמו - תחנת מעבר שפעלה כחודשיים בלבד.

ב"כ הנאשמים ציין בטיעונו לעונש כי ההתייחסות הינה כאילו מדובר בתאגיד גדול העוסק בעניינים סביבתיים אנרגיה או פסולת, באופן המנותק מהמציאות.

מדובר בתחנת מעבר קטנה לפסולת, תחנה קטנה המביאה פרנסה צנועה מאד לבעליה.

הנאשם ניסה לפעול לשפר את המצב בתחנה. כך היה משטח בטון בתחנה לפחות במרבית התחנה, מאצרות ושלט כפי שהוצג בתמונות במהלך ההוכחות, והוגשו ראיות שמצביעות על התנהלות הנאשם מול הרשויות המקומיות בניסיון להסדיר את פעילות התחנה.

כאשר ניסיונות ההסדרה לא הועילו, הנאשם סגר את התחנה **במרץ 2010**.

ממצב המקום כיום עולה בברור- שאין שם זיהום סביבתי, אין פעילות סביבתית, אין פסולת ולא נותרה שם פסולת. האתר נוקה וצומחים שם צמחים.

באותה תקופה היה מחסור בתחנות פסולת, ועודדו את הפעילות והפעלת תחנת פסולת. לכן בתחילת הדרך הנאשם קיבל רוח גבית. בתחנת הפסולת יש ערך סביבתי טוב שהמשרד להגנת הסביבה מעודד.

התחנה כפי שהיא הופעלה לא פגעה בסביבה ולא סיכנה את בריאותם של אנשים.

לגבי משך הזמן שחלף בין מועד ביצוע העבירות לבין מועד הגשת כתב האישום ועד עתה- הרי שניהול המשפט נעשה בצורה ראויה והוגנת, הנאשם לא ביטל דיונים, ולעומת זאת היו ביטולים ביוזמת ביהמ"ש והמאשימה.

מועדי ביצוע העבירות החלו באפריל 2002 לפני 14 שנים, והעבירות האחרונות הן מ-2007.

כתב האישום הוגש ב-2010. כלומר מדובר ב-8 שנים לאחר מועד ביצוע העבירה הנטענת הראשונה, כ-3 שנים לאחר שהנאשם נחקר בפעם הראשונה. מדובר בפרק זמן ארוך, לא סביר שמהווה עינוי דין.

עולה כאן טענת הגנה מן הצדק בעקבות עינוי הדין ומשך הזמן הרב שחלף בין מועד ביצוע העבירות למועד הגשת כתב האישום, והעובדה כי המחדל הוסר-היינו אחת מהמטרות של ההליך הפלילי הושגה לפני הגשתו.

לא התקבל הסבר בדבר הימנעות מניהול הליכים מנהליים כנגד הנאשם, כמו צו סגירה מנהלי.

הפרקטיקה הנוהגת במשרד להגנת הסביבה הינה בעייתית שאורכת זמן רב- לפיה פקחים מבצעים עבודתם ומבצעים חקירות, אוספים ראיות, מכינים תיק שעובר ללשכה המשפטית בירושלים, אם יש צורך בהשלמת חקירה או לא, התיק חוזר חזרה למשטרה הירוקה, ומוגש כתב אישום.

דגימות המעבדה דן נלקחו בשנים 2005-2006 מעולם לא נמסרו בזמן אמת לנאשמים שלא יכלו לבדוק אותם.

טענת ההגנה מן הצדק בתיק זה- הגם שלא התקבלה לעניין ביטול כתב האישום, יש בכך להוות שיקול לקולת העונש.

רף ענישה שמוצע ע"י המאשימה הינו גבוה מידי.

בעבירות לפי חוק המים- אמנם פוטנציאל לזיהום מים מהווה עבירה על פי חוק, אבל מהווה חריג בדין הפלילי. זיהום בפועל לא הוכח אלא פוטנציאל בלבד. התחנה סגורה וגם הפוטנציאל נעלם.

בעבירה של מפגעי ריח וזיהום אוויר- מדובר באירוע חד פעמי, מינורי ומקומי שטופל מיידית על ידי הנאשם באותו יום והשריפה כובתה. במשך 8 שנות פעילות זה היה האירוע היחיד.

לעניין הפעלת התחנה ללא תשתיות מתאימות, היו מספיק ראיות בתיק.

על המתחם להיות ענישה של קנסות של עשרות אלפי שקלים בודדים ברף הנמוך, ורף נמוך מכך לנאשם 2.

בפסיקה של ביהמ"ש לגבי אתר פסולת בכוכב יאיר, נפסק קנס בסך 10,000 ₪, והפסולת עדיין קיימת במקום.

הנאשם העיד אודות רדיפה אישית כלפיו וגם משך הזמן ונסיבות הפעלת התחנה.

בנסיבות אלה, יש לתת משקל גדול לעובדה לפיה התחנה סגורה מ-2010 עוד לפני הגשת כתב האישום כך שהמחדל הוסר וכל האינטרסים הסביבתיים נשמרו, ולזמן הארוך של עינוי דין בין מועד ביצוע העבירות למועד הגשת כתב האישום.

כמו כן בהליכים נוספים שהיו מול משרד הפנים בנוגע לצו הסגירה שניתן בגין סגירת העסק, שולם קנס בסך 200,000 ₪.

ממסמכים שהוספו לאחר הטיעונים - הוצגו ראיות בדבר תשלום קנס וביצוע עבודות שירות (חלף קנס) בת"פ 2009/04 (שלום כ"ס) וכן צוין כי מתחם העונש הראוי ביחס לנאשמת 1 הוא קנס בשיעור 5,000 ₪ - 25,000 ₪ ולגבי נאשם 2 קנס בשיעור שבין 1000 ₪ - 10,000 ₪.

הנאשם הוסיף כי הוא הפעיל את תחנת המעבר שתרמה רבות לאיכות הסביבה. עד לשנת 2006 לא הייתה שום תחנה שיכלה לקלוט פסולת בכל האזור - מנתניה עד ברקת, עד יהוד והרצליה, כולל רעננה ופתח תקוה.

הגם שהיו חילופי ייצוג, הדבר לא מצדיק עיכוב של 7 שנים.

הדיונים בבימ"ש ארכו זמן רב וגרמו לו למתחים רבים, לעצבים ולעומס נפשי.

לאחר שפינה את התחנה והשאיר הכל במצב תקין - הוגש כתב האישום נגדו.

הוא שימש כשעיר לעזאזל, כאשר עשר שנים הוא מוטרד ומתעללים בו.

מאז שסגר את התחנה מצב הכלכלי רע, לא רעב ללחם, אך יש חודשים בהם לא לוקח משכורת כי אין אפשרות להוציא מהחברה משכורת. משלם קודם לעובדים, ספקים, מיסים ועומד בתשלום כל חובותיו.

לא יכול להציג אישור ששילם 200,000 ₪ בעקבות הפסק דין הקודם בעניינו.

דין ומסקנות

3.

בהתאם לעקרון המנחה בענישה יש לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג מידת העונש המוטל עליו (**סעיף 40 לחוק**), כשמתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעיקרון המנחה תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת, ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה (**סעיף 40ג(א) לחוק**).

האינטרס הציבורי בטיפול נכון וראוי בפסולת, בהתאם לדרישות המחוקק, הינו גדול ומשמעותי הואיל ובלעדיו - עלולים להיגרם זיהומי מים ואויר לצד אובדן קרקעות בשל ריכוזי פסולת גבוהים.

עבירות הנוגעות לאיכות הסביבה הינן בעלות חומרה רבה, שהאיסור החל בגינן מקורו עוד במקורות היהודיים.
וכן מובא-

**"בְּשָׁעָה שֶׁבָּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אָדָם הָרָאשׁוֹן נָטְלוֹ וְהִחְזִירוֹ עַל כָּל אֵילָנֵי גֶן
עֵדֶן וְאָמַר לוֹ: רְאֵה מַעֲשֵׂי כָמָה נְאִים וּמְשׁוּבָּחִין הֵן וְכָל מָה שֶׁבָּרָאתִי-בְּשִׁבְלֶךָ
בְּרָאתִי, הֵן יִדְעָתְךָ שֶׁלֹּא תִקְלַקֵּל וְתִתְּרִיב אֶת עוֹלָמִי, שָׁאֵם קִלְקַלְתָּ אֵין מִי שְׂמִיתְקֹן
אֲחֵרֶיךָ."**

(קהלת רבה פרשה ז, א [י"ג])

על החשיבות הרבה שבשמירה על איכות הסביבה עמד גם בימ"ש העליון לא אחת, וקבע כי בשל האינטרס
הציבורי החשוב המונח בבסיסן של עבירות מסוג זה, יש להחמיר עם הנאשמים בהן. וכך נקבע ברע"פ 362/13
עלי חסן גמיל נ' מדינת ישראל (27.08.2013)-

**"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה שיש בעבירות הגורמות לנזק
לסביבה, ועל חובתנו, כחברה וכבני-תרבות, להקפיד ולשמור על נקינות, חוסנה
ושלמותה של הסביבה בה אנו חיים (ראו: רע"פ 8478/10 אליאס נ' מדינת
ישראל - המשרד להגנת הסביבה [פורסם בנבו] (24.11.2010), וההפניות
שם)."**

בפסיקה אף נקבע כי לאור האינטרס הציבורי החשוב - קיימת הצדקה להחמיר בעונשם של החברה ונושאי
המשרה בה, כפי שמובא למשל ברע"פ 7861/03 מדינת ישראל נ' המועצה האזורית גליל תחתון (מיום
8.5.06)-

**"עבירות איכות סביבה אף הן בגדר אותה קטגוריה של עבירות של אחריות
קפידה המטילות על תאגיד החייב לנקוט באמצעים למניעת עבירה ועל נושא
משרה בו, את הנטל הראייתי להוכיח כי אכן נקטו באמצעים הדרושים לשם מילוי
חובותיהם כלפי הציבור...ביחס לעבירות אלה קבענו כבר, כי "נקודת המוצא היא
כי לשם השלטת הנורמות הראויות המבטיחות את טובת הציבור, קיימת הצדקה
להטיל אחריות מוגברת על נושאי המשרה בתאגיד" (רע"פ 26/97, 608 הנ"ל,
בעמ' 698); לא כל שכן על התאגיד עצמו."**

הערכים החברתיים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, עניינם שמירה על בריאותו ושלומו של הציבור, והגנה על
זכותו ליהנות ולחיות בסביבה נקיה מזיהומים ומטרדים, לצד שמירה על הצומח והחי בסביבה זו.

מנסיבות הקשורות בביצוע העבירות עולה כי בהפעלת תחנת המעבר הפרו הנאשמים מגוון עבירות ובכלל זה על
חוק ותקנות רישוי עסקים, חוק ותקנות למניעת מפגעים וחוק המים, כאשר הנאשם שימש בעלים ומנהל יחיד
של הנאשמת ועל כן אחראי עיקרי להתנהלותה של הנאשמת, ואף חלקו בכתב האישום גדול יותר (סעיף

40ט(א)(2) לחוק).

בנסיבות אלה, ביצעו הנאשמים את העבירות במהלך 8 שנים, בין השנים 2002-2010, במהלכם הופעלה תחנת המעבר לפסולת ללא רישיון מוסדר כדין, ובאופן שגרם לזיהום הקרקע בפועל וליצירת פוטנציאל זיהום מקורות מי תהום. (סעיפים 40ט(א)(3) ו-40ט(א)(4) לחוק).

מחוות דעת המומחים ועדי התביעה שהוגשו במהלך שמיעת הראיות עלו הנזקים שנגרמו לערכי הקרקע דוגמת נחושת וכלל פחממנים הידרו-קרבוניים (TPH), שעלו ברמה גבוהה על הנדרש (עמ' 13 להכ"ד), כל זאת בעטיו של ערבוב פסולת רטובה ופסולת יבשה והעדר תשתיות איטום, ניקוז כנדרש, שהביאו לעלייה של ממש בפוטנציאל זיהום מי התהום באזור.

לא זאת אף זאת, אלא שעסקינן בתחנה הממוקמת באזור המוגדר ע"י נציבות המים כאזור לגביו קיימת הרגישות הגבוהה ביותר לסוגיית זיהום המים - אזור מישור החוף והשרון (עמ' 14-15 להכ"ד).

הסיבות העומדות בבסיס ביצוע עבירות מסוג זה הינן כלכליות בעיקרן (סעיף 40ט(א)(5) לחוק), ובשל כך אף מהוות עבירות פרי תכנון מוקדם ומכוון, קל וחומר מקום בו מכתבי התראה רבים נשלחו לנאשמים (סעיף 40ט(א)(1) לחוק).

לא בכדי נמנעו הנאשמים במהלך שנים כה רבות מהסדרת הפעלת התחנה בהתאם לחוקים הרלוונטיים, והתעלמו ממכתבי ההתראה הרבים שנשלחו ע"י הרשויות, הואיל והדבר מצריך השקעת כספים רבים על מנת להתאים תשתיות כנדרש.

לעניין חשיבות הרכיב הכספי בענישה בגין עבירות מסוג זה, שהינן בעלות מניע כלכלי מובהק, באמצעות הטלת קנסות כבדים, עמד בימ"ש העליון ברע"פ 1851/15 י.א גזיאל בע"מ נגד מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 19.5.16).

"בענייננו, המבקשים הפעילו במשך שנים את תחנת המעבר שלא כדין, ורק לאחר הגשת כתב האישום והבקשה לצו סגירה שיפוטי - הם החלו בניסיונות להסדיר את פעילותם. לכך אין ליתן יד. כאשר בעבירות כלכליות מעין אלו עסקינן - לקבלת היתרים ורישיונות עסק כנדרש, וכן לעמידה בדרישות החוק השונות, כמו להכנת תשתיות נאותות וציוד מתאים - יש משמעות כלכלית ברורה. הנני סבור אפוא כי לא נפל פגם בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, זאת מאחר, שבנסיבות העניין, הדרך הראויה להתמודד עם מעשיהם של המבקשים אכן הייתה בהטלת קנסות משמעותיים עליהם, שישקפו, בין היתר, את "החיסכון הכלכלי",

או היתרונות הכספיים שהשיגו באמצעות העבירות שבביצוען הודו.

בענייננו, מתחם הענישה בעניינה של **הנאשמת** בנוגע **לקנס נע בין 200,000 ₪-500,000 ₪**, לצד התחייבות.

מתחם הענישה בענייננו של **הנאשם** נע בין **מאסר מותנה ועד ששה חודשי מאסר בפועל**, לצד מע"ת והתחייבות, **וקנס הנע בין 100,000-200,000 ₪**.

מנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות עולה כי הנאשם הינו כבן 62, נעדר כל עבר פלילי שאורח חייו נורמטיבי, מלבד ביצוע העבירות דנן (**סעיף 40א(11) לחוק**).

הנאשם טוען כיום למצב כלכלי גבולי אך קשה, מקום בו בחברה הנוכחית אותה הוא מנהל- לעיתים נאלץ לוותר על משיכת משכורתו האישית על מנת לשלם חובות החברה ומשכורות לעובדים.

יתרה מכך, מתאר הנאשם מצוקה רגשית ונפשית קשה במהלך השנים בהם עמדה חרב ההליך הפלילי מעל צווארו.

בנסיבות אלה, נסגרה התחנה **במרץ 2010**, כארבעה חודשים טרם הגשת כתב האישום בעניינו.

מתמונות שהגיש הנאשם עולה כי מצב פני הקרקע הושב לקדמותו (**נ/1**; עמ' 29 להכ"ד).

אין להתעלם מחלוף הזמן הניכר של **6 שנים** מביצוע העבירות המאוחרות בכתב האישום ועד היום (וחלוף זמן של 14 שנה מאז תחילת ביצוע העבירות)(**סעיף 40א(10) לחוק**).

עם זאת, אין לקבל טענת הגנה מן הצדק בנסיבות אלה, בהן הוכח מעל לכל ספק כי במהלך השנים **2002-2006** נשלחו לנאשמים **למעלה מ-10 מכתבי התראה**, מהם עולה כי הרשויות חזרו והפצירו כי הדרוש תיקון- יתוקן על אתר (ראו: עמ' 7, 10, 24, ו- 28 להכ"ד).

בהתעלמותם החוזרת ונשנית של הנאשמים מפניות אלה, התעלמות שגרמה להתמשכות ההליכים במידה ניכרת בנסיבות אלה- אין להם להלין אלא על עצמם.

יש לציין כי בנסיבות אלה, הגם שנטען כי כנגד הנאשם ננקטו הליכים קודמים מול משרד הפנים בנוגע לצו סגירה שניתן כנגד הנאשמת, ושם שולם קנס בסך 200,000 ₪- לא הובאה כל ראיה/אישור לעניין זה, אלא בהגשת מסמכים הנוגעים לתשלום ע"ס 50,000 ₪ וביצוע עבודות שירות חלף קנס, כנ"ל.

יש לציין כי מדובר בהליך הוכחות שנוהל עד תום, והגם שאין בכך כדי לשמש לחובת הנאשם, שמיצה זכותו להליך משפטי הוגן, הרי אינו זכאי לכל הקלה מאידך (**סעיף 40א(6) לחוק**).

הנאשם אינן מביע חרטה על מעשיו, אינו לוקח אחריות בגינם, ואינו מפנים את חומרתם גם בעת הזאת (סעיף 40א(4) לחוק).

לאור האמור, נוכח העדר עבר פלילי, נסיבותיו האישיות של הנאשם, חומרת העבירות נסיבות ביצוען ומשך ההפרה, כמו גם חלוף הזמן, החלטתי להשית עונשם של הנאשמים ברף הבינוני של מתחם הענישה בכל הנוגע לקנס, ולהקל עם הנאשם לגבי יתר רכיבי הענישה ולהשית עונשו ברף הנמוך שבהם (סעיף 40ד(א) לחוק).

4. לפיכך- הריני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשמת

א. קנס ע"ס 275,000 ₪ שישולם עד ליום 1.1.17 לטובת הקרן לשמירת הניקיון.

ב. תחתם התחייבות ע"ס 500,000 ₪ להימנע במשך שנה מהעבירות בהן הורשע.

הנאשם

א. מאסר מותנה בן 5 חודשים, למשך 3 שנים מהיום, לבל יעבור על העבירות בהן הורשע.

ב. קנס ע"ס 145,000 ₪ שישולם עד ליום 1.12.16 - לטובת הקרן לשמירת הניקיון, או חמישה חודשי מאסר תמורתו.

ג. חתימה על התחייבות ע"ס 250,000 ₪.

לא יחתום על התחייבות כאמור- יאסר למשך 90 ימים.

5. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ד תמוז תשע"ו, 20 יולי 2016, במעמד הנוכחים.